

При проследяването и на двете религиозни цигански общности в българските земи ни прави впечатление един твърде любопитен факт – хаджилъкът. Думата „хадж“ на арабски означава поклонение. Във времето на Османската империя за християните от Балканския полуостров посещението на Светите места се превръща в един своеобразен мюсюлмански сертификат за благонадежност. Титулуването „хаджи“ посочва, че не само е ходил до Божи гроб, но че поради поклонението си там е станал свят човек. Православният свещеник поп Минчо Кънчев във „Видрица“-та се обръща към циганина Христо Калъча с „хаджи“. „Повикайте циганите хаджи Христа Калъча и Мустафата“. „След Освобождението „сливенските цигани са сравнително уседнали и порядъчни занаятчийи, най-вече железари... Наскоро имаше случаи, дето цигани отиваха фамилиарно (семеино, с челядта – б.а.) на хаджилък в Йерусалим“ (Табаков 1911: 396).

„Хаджът“ като мюсюлмански религиозен обичай означава задължително за всички мюсюлмани обредно поклонение от Мека до Алафат, извършващо се веднъж годишно. Хаджия се става само на големия мюсюлмански празник Курбан байрам. Този път в началото на ХХI век извървява и хорохая – дългогодишен председател на джамийско настоятелство.

„Това ми промени живота. Промени се тонът към жена ми. Хората са по-внимателни, повече уважение, вслушват се в мнението й“ (м., р. 1948 г.). А съпругата му споделя: „За семейството е от голямо значение. Гордея се с него. Съвсем друго отношение стана

На хаджилък в Мека

– по-друго е. По-рано жените ми се смееха, но откакто стана хаджия много по-друго стана. Уважават, питат, искат съвет от мене” (ж., р. 1954 г.).